

На лузі раз наяду я зустрів...

П'єр де Ронсар

На лузі раз наяду я зустрів.
Вона в простім убранні, між квітками,
Тримаючи букет тендітними руками,
Сама мов квітка, йшла поміж кущів.
Мій розум мов туман густий повив.
Задуманий, сумний ходжу ночами,
І очі мої сповнені сльозами –
В цьому наяди погляд завинив.
Я відчував у тій блаженній хвилі,
Як очі солодко мене труїли
Й на тиху душу клали ніжний гніт.
Як та лілея в буйний час розмаю
Під літнім сонцем в'яне, знемагає,
Так гасну я і в'яну в цвіті літ.

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра